

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 15Co/97/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1220207106  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1220207106.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: P. S. B. Z. G. H. B. , H. M. XX.X.XXXX, R. C. C., D. XXXX/X, zastúpený spoločnosťou: Mgr. Peter Serina, advokátska kancelária s.r.o., Poľnohospodárska 10, Bratislava, IČO: 36 858 510, v mene ktorej koná Mgr. Peter Serina, proti žalovanému: S. B. Z. G. H. B. , H. M.B. X.X.XXXX, R. C. C., S. XXXX/XX, zastúpený advokátom: Mgr. Martin Paškala, Bratislava, Záhradnícka 27, o nahradenie prejavu vôle, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 8. februára 2023, č. k. 49 C 34/2020-272, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 8. februára 2023, č. k. 49 C 34/2020-272, p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 8.2.2023, č. k. 49 C 34/2020-272, uložil žalovanému povinnosť prejať vôľu - uzatvoriť Dodatok č. 1, zo dňa 9.12.2020, ku Kúpnej zmluve o prevode nehnuteľností zo dňa 15.1.2020, ktorým sa odstraňujú formálne vady predmetnej kúpnej zmluvy, pričom uviedol presné znenie obsahu uvedeného dodatku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 35 ods. 2, § 37 ods. 1, § 39, § 50a ods. 2, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „bytový zákon“), čl. 2, § 229 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 17.12.2020, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal nahradenia prejavu vôle žalovaného tak, že žalovaný ako predávajúci uzatvára Dodatok č. 1, zo dňa 9.12.2020, ktorým sa mení kúpna zmluva o prevode nehnuteľností zo dňa 15.1.2020, a to v navrhovanom znení. Žalobu odôvodnil tým, že strany uzatvorili dňa 15.1.2020 kúpnu zmluvu, ktorou žalovaný spolu s manželkou B. B., rod. N., predali byt č. XX, na 3. poschodí bytového domu na D. ulici X, Bratislava, postaveného na pozemku parc. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. K. Z., obec BA m.č. K. Z., svojmu synovi - žalobcovi. Žalobca v zmysle kúpnej zmluvy poukázal kúpnu cenu vo výške 190.000,- €, a to z úspor, ako aj prostredníctvom hypotekárneho úveru, na účet uvedený v zmluve. Strany spoločne podali návrh na vklad do katastra, ktorý Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor, rozhodnutím zo dňa 11.6.2020 odmietol pre formálne nedostatky zapísať, pričom konanie o povolení vkladu prerušil. Následne žalobca vypracoval dodatok k zmluve, ktorým odstránil nedostatky vytýkané katastrom nehnuteľností a požiadal predávajúcich, svojich rodičov o podpis dodatku tak, aby boli formálne nedostatky odstránené. Matka žalobcu, B. B., súhlasila s podpisom Dodatku č. 1 s tým, že

ide o formálne nedostatky a kúpna cena bola riadne zaplatená. Žalovaný odmietol podpísať dodatok, a to bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov. Dodatok aj bol podpísaný ostatnými účastníkmi, okrem žalovaného. Žalobca sa opakovane snažil dohodnúť s otcom, žalovaným, pričom žalovaný najskôr s podpisom dodatku súhlasil, vzápätí však podpísať odmietol a odmietol aj vrátiť kúpnu cenu. Konanie žalovaného je nepredvídateľné a nepochopiteľné.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca ako kupujúci uzatvoril dňa 15.1.2020 so žalovaným a manželkou žalovaného (matkou žalobcu) ako predávajúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol odplatný prevod vlastníckeho práva k bytu č. XX, na 3. posch. bytového domu na D. ulici X, Bratislava, postaveného na pozemku parc. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. K. Z., obec BA m.č. K. Z., spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku parcelné č. XXXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 630 m<sup>2</sup>, na ktorom je bytový dom postavený. Kúpna cena bola v zmysle článku IV. kúpnej zmluvy dohodnutá vo výške 190.000,- €, pričom predávajúci prehlásili a svojím podpisom potvrdili, že im pred podpisom kúpnej zmluvy bola žalobcom vyplatená prvá časť kúpnej ceny v hotovosti v sume 15.000,- €, druhá časť kúpnej ceny v sume 20.859,- € im bola prevedená bankovým prevodom od žalobcu z účtu č. K XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 14.1.2020, tretia časť kúpnej ceny vo výške 154.141,- € bude predávajúcemu uhradená z poskytnutého bankového úveru bankovým prevodom na účet č.: K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (B. B.). Zároveň si zmluvné strany v článku VI. kúpnej zmluvy dohodli, že ak príslušný okresný úrad, katastrálny odbor, preruší konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho do katastra nehnuteľnosti podľa zmluvy, je predávajúci povinný poskytnúť súčinnosť kupujúcemu a odstrániť nedostatky zmluvy a návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, prípadne jeho príloh. Kúpna cena vo výške 20.859,- € bola uhradená dňa 14.1.2020 z účtu žalobcu uvedeného vo N. banke, a.s. na číslo účtu uvedené v kúpnej zmluve, t. j. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Kúpna cena vo výške 154.141,- € bola uhradená dňa 29.1.2020 z účtu žalobcu vedeného v R. banke, a.s. na číslo účtu uvedené v kúpnej zmluve, t. j. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Strany spoločne podaním doručeným dňa 12.5.2020 Okresnému úradu Bratislava, katastrálny odbor, navrhli vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podľa kúpnej zmluvy. Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor, však rozhodnutím č. V-XXXXX/XX, zo dňa 11.6.2020, konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podľa § 31a písm. c) katastrálneho zákona prerušil, konštatujúc, že do kúpnej zmluvy je potrebné doplniť: (i) rodné priezvisko predávajúceho S. B. a rodné priezvisko kupujúceho S. B.; (ii) vyhlásenie kupujúceho, že pristupuje k zmluve o spoločenstve vlastníkov; (iii) podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu (XXX/XXXXX), pričom zároveň uviedol, že nedostatok je potrebné odstrániť dodatkom k zmluve v dvoch vyhotoveniach a na odstránenie tohto nedostatku určil lehotu 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 29 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok). Na základe uvedeného bol ku kúpnej zmluve vypracovaný dodatok č. 1, ktorý podpísal žalobca a manželka žalovaného, žalovaný dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve nepodpísal. Predžalobnou výzvou zo dňa 13.10.2020 sa žalobca obrátil na žalovaného vo veci odstránenia väd kúpnej zmluvy zo dňa 15.1.2020 uvádzajúc, že v predmetnej kúpnej zmluve boli formálne chyby, ktoré kataster nehnuteľností žiadal opraviť, pričom neodstránenie týchto chýb bráni v zápise vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Žalobca vyzval žalovaného na odstránenie týchto chýb, čo žalovaný odmietol, a to bez akýchkoľvek zákonných dôvodov. Zároveň žalovaný odmietol vrátiť kúpnu cenu. Žalovaný sa tak dopúšťa bezdôvodného obohatenia vo výške 190.000,- €, nakoľko nesplnil svoj záväzok zo zmluvy a nepreviedol vlastnícke právo na žalobcu. Žalovaný tak porušuje svoje zmluvné povinnosti, nakoľko sa v zmluve zaviazal prípadné formálne nedostatky zmluvy odstrániť. Zároveň žalobca v predžalobnej výzve uviedol, že konanie žalovaného vykazuje znaky podvodu, čo je trestný čin (§ 221 Trestného zákona), nakoľko žalovaný nevie vysvetliť, prečo nie je ochotný odstrániť formálne chyby zmluvy a zároveň nie je ochotný vrátiť peniaze, ktoré prevzal. Na základe uvedeného žalobca vyzval žalovaného, aby v lehote 15 dní upustil od svojho nezákonného konania a buď žalobcovi vrátil kúpnu cenu, alebo poskytol súčinnosť pri odstránení formálnych väd zmluvy, to znamená podpísal dodatok k zmluve, ktorým sa predmetné vady odstraňujú. Žalovaný však odmietol dodatok podpísať a ani žalobcovi nevrátil uhradenú kúpnu cenu.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a teda jej v celom rozsahu vyhovel a nahradil prejav vôle žalovaného uzatvoriť dodatok ku kúpnej zmluve. Rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že mal za preukázané, že dňa 15.1.2020 žalobca ako kupujúci uzatvoril so žalovaným a manželkou žalovaného (matkou žalobcu) ako predávajúcim kúpnu zmluvu,

predmetom ktorej bol odplatný prevod vlastníckeho práva k bytu č. XX, na 3. poschodí bytového domu na D. ulici X, Bratislava. Kúpna cena vo výške 190.000,- € bola uhradená podľa podmienok uvedených v kúpnej zmluve tak, že časť bola uhradená v hotovosti pred uzatvorením zmluvy, ktorú skutočnosť žalovaný ako predávajúci potvrdil svojím podpisom a časť bola uhradená prevodmi na číslo účtu uvedené v kúpnej zmluve (číslo účtu: K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, B. B.). Súd prvej inštancie tak za nedôvodnú námietku považoval tvrdenie žalovaného, že kúpnu cenu neprevzal. Jednak toto svoje tvrdenie nijako bližšie nešpecifikoval (napr. že kúpna cena nebola uhradená vôbec alebo bola uhradená inak, ako bolo dohodnuté) a na preukázanie tohto tvrdenia nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz (napr. výsluch žalovaného), pričom zdôraznil, že žalovaný podpisom kúpnej zmluvy súhlasil s úhradou kúpnej ceny tak, ako bola uvedená v článku IV. kúpnej zmluvy. Nakoľko predmetný byt bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, na strane predávajúcich vystupoval žalovaný spolu s manželkou a v prípade, ak je kúpna cena uhradená na účet jedného z manželov (ktorý účet je ako platobné miesto uvedený priamo v zmluve a bol tak ako platobné miesto dohodnutý všetkými zmluvnými stranami) za nedôvodnú považoval prvoinštančný súd námietku druhého manžela, že sumu za predaj bytu neprevzal. Tiež poukázal na to, že žalovaný svoje tvrdenie, že predmetnú sumu neprevzal, neuviedol vo svojom vyjadrení k žalobe, ale až v následnom vyjadrení po tom, čo žalobca uviedol, že žalovaný nepoprel, že peniaze prevzal. Naopak, z vykonaného dokazovania, najmä z kúpnej zmluvy a výpisov z účtu ako listinných dôkazov mal konajúci súd za preukázané, že kúpna cena bola riadne uhradená a skutočnosť, ako bolo ďalej naložené s riadne uhradenou kúpnu cenou, nepovažoval pre toto konanie za podstatné. Ďalej sa nestotožnil ani s námietkou vznesenou právnym zástupcom žalovaného, ktorý ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy považoval to, že bola uzavretá pod nátlakom s tým, že k tomu sa môže vyjadriť bližšie už len žalovaný. Avšak ani toto tvrdenie žalovaný nijako bližšie nešpecifikoval a na preukázanie tohto tvrdenia nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz, pričom samotný právny zástupca žalovaného dôvodil, že žalovaný je jediný, ktorý sa k uvedeným okolnostiam môže vyjadriť, avšak výsluch žalovaného. V priebehu konania žalovaný namietal aj pasívnu legitímáciu žalovaného. Vzhľadom na uvedené sa súd zaoberal otázkou hmotnoprávneho základu žaloby a s tým súvisiacou možnosťou žalobcu uplatniť si svoj nárok, teda jeho aktívnu legitímáciu. Po vykonanom dokazovaní dospel prvoinštančný súd k záveru, že hmotnoprávnym základom, ktorý oprávňuje žalobcu na podanie žaloby o nahradenie prejavu vôle, je článok VI. kúpnej zmluvy, ktoré súd považoval za dostatočne určité, zrozumiteľné, a teda platné dojednanie. Predovšetkým o toto ustanovenie opierať žalobca svoje právo na nahradenie prejavu vôle žalovaného. Možnosť domáhať sa nahradenia vôle pritom pri analogickom použití § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pri platnej dohode článku VI. kúpnej zmluvy vyplýva aj z tohto zákonného ustanovenia. Z ustanovenia § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom súd aplikoval iba úpravu možnosti domáhať sa nahradenia prejavu vôle na súde, keďže táto úprava je obsahom aj účelom najbližšia úprave zmluvných vzťahov ako v tomto prípade, ktorá sa týka prípadného dodatku ohľadne odstránenia vád zmluvy (keďže strany neuzavreli zmluvu o budúcej zmluve, logicky nemožno skúmať analogicky podmienky pre uzavretie zmluvy o budúcej zmluve). Ak sa žalovaný kúpnu zmluvou zaviazal previesť vlastnícke právo na žalobcu, tak je viazaný svojím prejavom vôle a v zmysle článku VI. kúpnej zmluvy je potom povinný poskytnúť súčinnosť na nápravu vád zmluvy. Za tohto stavu uzavrel, že žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o nahradenie prejavu vôle a žalovaný, nakoľko sa zmluvne zaviazal svojím prejavom vôle previesť vlastnícke právo a v prípade potreby poskytnúť žalobcovi súčinnosť, je v tomto konaní pasívne legitimovaný. V tejto súvislosti poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23 Co 52/2020, zo dňa 28.9.2021. Súd sa rovnako zaoberal námietkou žalovaného, že kúpna zmluva je absolútne neplatná z dôvodu, že neobsahuje kogentné ustanovenia podľa § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžr 20/2017. Podľa názoru súdu však citované rozhodnutie nepredstavuje ustálenú judikatúru, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky ohľadom uvedenej právnej otázky vydal na úrovni svojich senátov odlišné rozhodnutia (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.11.2010, sp. zn. 6 Sžo 191/2010, rovnaký právny názor zastáva aj právna teória - napríklad Valachovič, Grausová, Cirák, Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, Komentár, Praha C.H.Beck 2012, s. 167), pričom vo vzťahu k tejto právnej otázke v súčasnosti neexistuje zjednocujúce rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle § 48 C.s.p., resp. veľkého senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zmysle § 22 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Rovnako tak Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 640/2014, zo dňa 1.4.2015, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 16/2015, odmietol formalistické chápanie práva a uložil súdom povinnosť hľadať taký výklad zmluvných nedostatkov, ktorý uprednostní platnosť zmluvy pred jej neplatnosťou. Obdobne Ústavný súd Slovenskej

republiky judikoval aj v náleze sp. zn. I. ÚS 242/07, zo dňa 3.7.2008. Súd prvej inštancie následne citoval závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/2014, zo dňa 1.4.2015, nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017, zo dňa 31.8.2017 a nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3900/12, zo dňa 28.2.2013. Vzhľadom na citované zásady výkladu právnych noriem prezentované v rozhodovacej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky ako aj s prihliadnutím k zásade „potius valeat actus quam pereat“, resp. prístup „favor contractus“ sa súd prvej inštancie priklonil k právnomu názoru, že absencia niektorej z náležitostí zmluvy o prevode vlastníctva bytu ustanovená v § 5 ods. 1 bytového zákona nespôsobuje neplatnosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ak napriek absencii tejto náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu je zrejme, čo je predmetom tejto zmluvy. Pokiaľ v zmluve o prevode vlastníctva bytu absentuje náležitosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu ustanovená v § 5 ods. 1 bytového zákona, ktorej absencia nespôsobuje jej neplatnosť, okresný úrad, katastrálny odbor je povinný vyzvať účastníkov konania s poukazom na § 31a písm. c) katastrálneho zákona, aby odstránili nedostatok zmluvy o prevode vlastníctva bytu ako prílohy návrhu na vklad, čo v danom prípade okresný úrad, katastrálny odbor aj urobil. Ani okresný úrad, katastrálny odbor tak pri posudzovaní kúpnej zmluvy v konaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva nepovažoval predmetnú kúpnu zmluvu za absolútne neplatnú s poukazom na absenciu niektorej z náležitostí zmluvy uvedenej v § 5 ods. 1 bytového zákona. Práve naopak, z rozhodnutia okresného úradu, katastrálneho odboru vyplýva, že nedostatky kúpnej zmluvy sú odstrániteľné a účastníkov katastrálneho konania o spôsobe odstránenia konkrétnych nedostatkov aj poučil. Vo vzťahu ku konkrétnym absentujúcim náležitostiam kúpnej zmluvy podľa § 5 ods. 1 bytového zákona súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnom prípade sa jednalo o absenciu náležitosti podľa § 5 ods. 1 písm. f) bytového zákona, t. j. vyhlásenie nadobúdateľa bytu (v tomto prípade žalobcu) o pristúpení k zmluve o spoločenstve vlastníkov alebo k zmluve o výkone správy a náležitosti podľa § 5 ods. 1 písm. b) bytového zákona, t. j. vymedzenie veľkosti spoluvlastníckeho podielu vlastníka bytu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, pričom uzavrel, že je zrejme a nepochybné, čo je predmetom tejto zmluvy; k prvej z uvedených náležitostí dôvodil, že žalobca ako nadobúdateľ súhlasil s pristúpením k zmluve o výkone správy, čo deklaroval aj podpísaním dodatku ku kúpnej zmluve, pričom zdôraznil, že sa jednalo o vyhlásenie žalobcu a nie žalovaného, a teda nahradenie prejavu vôle žalovaného uzatvoriť dodatok vo vzťahu k odstráneniu tohto nedostatku považuje za výslovne formálne. Čo sa týka podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu (XXX/XXXXX), poukázal na to, že kúpna zmluva v článku II. obsahovala údaj o spoluvlastníckom podiele na pozemku (XXX/XXXXX) a zrejme iba omylom, resp. chybou v písaní uvedený údaj nebol uvedený aj pri podiele na spoločných častiach a zariadeniach domu. Uvedený nedostatok však nebol takého charakteru, že by nebolo zrejme, čo je predmetom zmluvy a teda, že by išlo o neurčité dojednanie ohľadom predmetu prevodu. V prejednávanej veci tak prvoinštančný súd vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ako aj s poukazom na vyššie citovanú judikatúru mal za to, že sa nejednalo o tak závažné nedostatky kúpnej zmluvy, ktoré by mali za následok jej absolútne neplatnosť či už z dôvodu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, alebo podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžr 20/2017 doplnil, že toto rozhodnutie vydal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci správneho súdnictva v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu - okresného úradu, katastrálneho odboru, pričom však v tomto prípade ide o civilné konanie o nahradenie prejavu vôle žalovaného a teda podľa názoru konajúceho súdu ide o iný skutkový a právny stav. Prvoinštančný súd sa však, s poukazom na ustanovenie § 194 C.s.p. nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že nie je v kompetencii tohto súdu posudzovať, či kúpna zmluva je platná alebo nie, nakoľko na to je príslušný okresný úrad, katastrálny odbor v konaní o povolení vkladu do katastra nehnuteľností, a že posúdenie platnosti kúpnej zmluvy nie je predbežnou otázkou, nakoľko posúdenie tejto otázky patrí úplne inému orgánu, ktorého názor je preskúmateľný v správnom konaní. Uviedol, že ako základné pravidlo v civilnom konaní platí, že súd je oprávnený posúdiť (ako predbežné) otázky, o ktorých prislúcha rozhodnúť inému orgánu sám, a to bez ohľadu na to, či táto otázka spadá či nespadá do civilnej súdnej právomoci. V rámci zisťovania skutkového stavu je oprávnený zistiť a posúdiť celý skutkový základ uplatňovaného nároku, a to i v prípadoch, keď právne posúdenie takých skutkových otázok spadá do odboru iných právnych odvetví (napr. do odboru trestného či správneho práva). Ak civilný súd posudzuje predbežnú otázku, ktorá prislúcha inému orgánu, rozhodovacia právomoc tohto orgánu nie je dotknutá. Civilný súd môže otázku predbežne posúdiť, ale nemôže o nej rozhodnúť. Ak následne príslušný orgán rozhodne o predbežnej otázke odlišne ako civilný súd, môže to byť dôvodom na podanie žaloby na obnovu konania pred civilným súdom.

V prejednanom prípade teda posúdil otázku platnosti kúpnej zmluvy ako otázku predbežnú a dospel k záveru, že kúpna zmluva je platná a prihliadol aj na rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, katastrálny odbor č. V-XXXXX/XX, zo dňa 11.6.2020, k čomu

uviedol, že okresný úrad považoval kúpnu zmluvu za platnú, nakoľko návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nezamietol, ale konanie prerušil. Zároveň poukázal na konanie žalovaného, keď najprv súhlasil s predajom bytu za dohodnutých podmienok vrátane úhrady kúpnej ceny podpisom tak záložnej zmluvy (na základe ktorej banka poskytla žalobcovi hypotekárny úver za účelom úhrady časti kúpnej ceny), ako aj kúpnej zmluvy s overením podpisov na matrike, pričom žiaden z týchto podpisov nespochybňoval, a až následne po tom, čo kúpna cena bola uhradená a bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, odmietol žalobcovi poskytnúť súčinnosť a odstrániť nedostatky zmluvy uzatvorením dodatku k zmluve a to bez relevantného dôvodu. Za daných skutkových okolností by tak interpretácia zákonných ustanovení majúca za následok absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy podľa názoru súdu prvej inštancie znamenala prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Žalobca by sa tak v dôsledku konania žalovaného nestal vlastníkom bytu, pričom kúpnu cenu za byt riadne uhradil (a to aj z prostriedkov hypotekárneho úveru, ktoré je povinný banke splácať). Zároveň zdôraznil, že na strane predávajúceho nevystupoval iba samotný žalovaný, ale aj jeho manželka, ktorá má k predmetnému bytu úplne rovnaké právo ako žalovaný, a tá predmetný dodatok podpísala. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že kúpna zmluva je platná a žalovaný prejavil svoju vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Ak sa žalovaný kúpnu zmluvou zaviazal previesť vlastnícke právo na žalobcu, tak je viazaný svojím prejavom vôle a v zmysle článku VI. kúpnej zmluvy je potom povinný poskytnúť súčinnosť na nápravu väd zmluvy. Nakoľko tak žalovaný neurobil, súd nahradil jeho prejav vôle uzatvoriť dodatok ku kúpnej zmluve.

5. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil v zmysle ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., keď úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku vo veci samej podal žalovaný v zákonnej lehote a v celom rozsahu odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku platnosti kúpnej zmluvy, keď rozhodol, že je platná a zotrval na stanovisku, že kúpna zmluva je absolútne neplatná, a preto ju nie je možné konvalidovať dodatkom. Poukázal na to, že kúpna zmluva neobsahuje kogentné náležitosti podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. f) bytového zákona, ako aj podľa § 42 ods. 2 písm. c) zákona č. 162/ 1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). Dôvodil, že nemožno považovať absenciu kogentných zákonných náležitostí kúpnej zmluvy za odstrániteľné nedostatky, k čomu podperne poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžr 20/2017. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že na prejednávanej veci nie je toto rozhodnutie aplikovateľné, nakoľko aj keď bolo vydané v správnom konaní (čo samo o sebe nemôže založiť záver o neaplikovateľnosti relevantných právnych záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj v civilnom konaní), tak Najvyšší súd Slovenskej republiky v ňom vyriešil aj otázku (ne)možnosti konvalidácie cudzovacej zmluvy dodatkom v prípade, ak v nej absentujú kogentné náležitosti v zmysle zákona. V tomto ohľade nemôže obstať ani záver súdu prvej inštancie, že súdna prax v tejto otázke nie je jednotná. Práve uvedené rozhodnutie vo forme judikátu R 38/2018 túto rozhodovaciu prax zjednotilo a vysporiadalo so skoršími rozhodnutiami v danej otázke. Skutočnosť, že Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor, konanie sp. zn. V-12747/20, o povolení vkladu kúpnej zmluvy prerušil a vyzval strany na predloženie dodatku ku kúpnej zmluve neznamena, že kúpna zmluva je platná. Hoci má okresný úrad vo vkladovom konaní právomoc skúmať platnosť zmluvy na účely povolenia vkladu vlastníckeho práva, nie je súd takýmto posúdením v civilnom konaní viazaný, čo vyplýva aj z § 193 C.s.p. V praxi sú napríklad bežné prípady žalôb o určenie vlastníckeho práva na podklade neplatných zmlúv, aj keď na základe takýchto zmlúv bol skoršie vklad vlastníckeho práva povolený. Žalovaný sa taktiež nestotožnil ani s výkladom súdu prvej inštancie o preferencii platnosti právneho úkonu na prejednávanej veci, keďže judikatúra k tejto otázke vyvstala pri posudzovaní určitej právnych úkonov. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania prvostupňového (správne „prvoinštančného“ - poznámka odvolacieho súdu) a aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobca odvolanie nepodal. K odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v odvolaní len zopakoval svoju právnu argumentáciu, ktorú prezentoval aj v závere súdneho konania a ku ktorej sa súd prvej

inštancie podrobne a vyčerpávajúco vyjadril v rozhodnutí. Z odvolania nie je zrejmé, ktorý odvolací dôvod odvolateľ namieta, nakoľko len skonštatoval, že súd mu nevyhovel a že sa nestotožňuje s jeho právnym názorom. Odvolateľ neuviedol žiadne právne ani skutkové argumenty preukazujúce, prečo sa súd prvej inštancie podľa jeho názoru mylí a v čom. Odvolaciemu súdu navrhol odvolanie v celom rozsahu odmietnuť ako nedôvodné a potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

8. Ďalšie vyjadrenia sporové strany nepodali.

9. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.); a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. septembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie však odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

10. Pri rozhodovaní odvolací súd vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuviedol podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, následne k správnym právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať aj bez namietania stranou sporu (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

12. Predmetom prejednávanej veci je nárok žalobcu na nahradenie prejavu vôle žalovaného v podobe uzatvorenia dodatku ku kúpnej zmluve, ktorú uzavreli dňa 15.1.2020. Predmetom kúpnej zmluvy bol odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (bytu) v katastrálnom území Bratislava - K., zapísaného na LV č. XXXX., zo žalovaného a jeho manželky B. B. ako predávajúcich, na žalobcu ako kupujúceho. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 190.000,- € tak, že táto bude zaplatená v 3. častiach: 1. časť v sume 15.000,- € v hotovosti pred podpisom zmluvy, 2. časť v sume 20.859,- € dňa 14.1.2020 bezhotovostným prevodom z účtu žalobcu a 3. časť v sume 154.141,- € poskytnutej z poskytnutého bankového úveru na účet manželky žalovaného. Z vykonaného dokazovania mal odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie za preukázané, že zmluvné povinnosti zo strany kupujúceho (žalobcu) boli splnené, kúpnu cenu uhradil riadne a včas v zmysle zmluvných podmienok (čl. IV. Kúpnej zmluvy). K prevodu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností však nedošlo z dôvodu, že katastrálny úrad zistil odstrániteľné vady kúpnej zmluvy, a to absenciu rodných priezvisk žalobcu i žalovaného a absenciu vyhlásenia kupujúceho, že pristupuje k zmluve o spoločenstve vlastníkov, v dôsledku ktorých bolo vkladové konanie prerušené. Dňa 9.12.2020 uzavreli žalobca ako kupujúci a manželka žalovaného ako predávajúca Dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve zo dňa 15.1.2020, ktorý odstraňuje vady kúpnej zmluvy v zmysle pokynu katastrálneho úradu. Tento dodatok ku kúpnej zmluve však žalovaný (z nezistených dôvodov) podpísať odmietol. Svoju odvolaciu obranu žalovaný založil najmä na tvrdení, že kúpna zmluva je absolútne neplatná, a preto ju nie je možné konvalidovať dodatkom, a to z dôvodu absencie kogentných náležitostí podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. f) bytového zákona. Poukazoval pri tom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžr 20/2017, ktoré bolo zverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2018, pod číslom R 38/2018.

13. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. f) bytového zákona zmluva o prevode vlastníctva bytu a zmluva o prevode vlastníctva nebytového priestoru v dome musí byť písomná a okrem všeobecných náležitostí

musí obsahovať vyhlásenie nadobúdateľa bytu alebo nebytového priestoru v dome o pristúpení k zmluve o spoločenstve vlastníkov alebo k zmluve o výkone správy.

14. V zmysle uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov je kogentného charakteru, a preto nie je povinnosťou katastrálneho orgánu prerušiť katastrálne konanie a vyzývať jeho účastníkov na doplnenie alebo opravu zmluvy, pretože správny orgán nielenže nemá povinnosť, ale ani oprávnenie nahrádzať vôľu účastníkov zmluvy, keďže ide o chýbajúce podstatné náležitosti zmluvy a došlo by k hmotnoprávnemu zásahu do samotnej podstaty zmluvy. V takomto prípade nie je možné vzniknutý nedostatok zmluvy zhojiť výzvou na jej doplnenie alebo opravu alebo dodatočne ho konvalidovať dodatkom k zmluve, a preto ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu s účinkami ex tunc, na ktorú musí katastrálny orgán prihliadnuť ex offa a návrh na vklad vlastníckeho práva z predmetnej zmluvy zamietnuť.“ Proti tomuto rozhodnutiu bola podaná ústavná sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol rozhodnutím, sp. zn. I. ÚS 441/2018, zo dňa 19.12.2018. Napriek tomu sa odvolací súd prikláňa k právnemu názoru súdu prvej inštancie, že absencia náležitosti podľa § 5 ods. 1 písm. f/ bytového zákona nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu a nebytového priestoru.

15. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžo KS/92/2005, zo dňa 2.2.2006: „Je právne prípustné v priebehu konania o vklade doplniť chýbajúce náležitosti zmluvy o prevode nehnuteľností doplnkom obsahujúcim podpisy oboch zmluvných strán na tej istej listine, ktorý je dostatočne určitý a jednoznačne z neho vyplýva jeho vzťah ku zmluve.“

16. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Sžo 191/2010, zo dňa 24.11.2010, vyplýva: „Pokiaľ správa katastra (poznámka autorov: teraz okresný úrad, katastrálny odbor) zistí, že zmluva predložená s návrhom na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností neobsahuje potrebné zákonné náležitosti ustanovené v katastrálnom zákone a táto skutočnosť robí zmluvu neurčitou, mala podľa § 41 katastrálneho zákona vyzvať účastníkov zmluvy na doplnenie chýbajúcich náležitostí, pretože tieto bolo možné v danej veci posúdiť ako zrejme nesprávnosti.“

17. Odvolací súd poukazujúc najmä na ďalšiu argumentáciu týkajúcu sa rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, dospel zhodne s názorom súdu prvej inštancie k názoru, že v prejednávanej veci sa nejedná o tak závažný nedostatok kúpnej zmluvy, ktorý by mal za následok absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy či už z dôvodu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, resp. z dôvodu neurčitosti čo do predmetu zmluvy podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neurčitý je právny úkon, pri ktorom nemožno zistiť, čo je jeho predmetom. Rozpor obsahu právneho úkonu so zákonom je taký stav, keď práva a povinnosti, ktoré tvoria obsah právneho úkonu, sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona, resp. právny úkon ukladá účastníkovi nezákonnú povinnosť alebo mu priznáva právo, ktoré nemožno vykonať bez toho, aby tým súčasne nedošlo k porušeniu zákona. Rozpor právneho úkonu (zmluvy) so zákonom je objektívnou skutočnosťou a zakladá neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov právneho úkonu tento rozpor spôsobil a či niektorý z účastníkov konal v dobrej viere. Odvolací súd síce uznáva správnosť argumentácie žalovaného, že predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je na prejednávajúcu vec aplikovateľné napriek tomu, že bolo vydané v správnom konaní, avšak aj podľa názoru odvolacieho súdu sa jednalo o odlišný skutkový a právny stav prejednávanej veci a navyše výklad záverov uvedeného rozhodnutia sa javí ako príliš formalistický. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.2.2012, sp. zn. 1 Cdo 48/2010: „Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie.“ Podstatnou v danom prípade totiž zostáva skutočnosť, či právny úkon (kúpna zmluva) je vkladu schopný, t. j. je dostatočne určitý a aby bol platný. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého napriek absencii uvedených náležitostí zmluvy (v odvolacom konaní zostala sporná len absencia náležitosti podľa § 5 ods. 1 písm. f/ bytového zákona) je zrejme a nepochybné, čo je predmetom tejto zmluvy, pričom vyhlásenie nadobúdateľa bytu (žalobcu) o pristúpení k zmluve o výkone správy je možné považovať za odstrániteľnú náležitosť zmluvy o prevode vlastníctva k bytu, ktorá je vyjadrená nielen v podobe prejavenia vôle

kupujúceho podpisom zmluvy, resp. dodatku k nej, ale aj ustanoveniami § 5 ods. 6, § 7a ods. 2 a § 8a ods. 7 bytového zákona. Zo spomenutých zákonných ustanovení tak možno vyvodíť úmysel zákonodarcu nepovažovať absenciu vyhlásenia o pristúpení k zmluve o výkone správy za náležitosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu spôsobujúcu jej absolútnu neplatnosť. Posudzujúc predmetnú kúpnu zmluvu z hľadiska jej celkového obsahu nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, že predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkon, nakoľko bolo z neho nesporne zrejmé, kto tento právny úkon robí, čo je jeho predmetom a čo sleduje a z ktorých dôvodov a pokiaľ táto zmluva aj nemala všetky zákonom predpísané náležitosti, bolo možné tento nedostatok odstrániť tak ako to zmluvné strany (okrem žalovaného) na základe pokynu katastrálneho úradu aj urobili (vo forme dodatku k zmluve). Odvolací súd nezistil ani žiaden rozpor so zákonom (či jeho obchádzanie) ani rozpor s dobrými mravmi. Sporný právny úkon totiž neukladá zmluvným stranám žiadnu nezákonnú povinnosť ani mu nepriznáva právo, ktoré nemožno vykonať bez toho, aby tým súčasne nedošlo k porušeniu zákona. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil túto odvoláciu námietku žalovaného ako neopodstatnenú.

18. K ďalšej odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa viazanosti súdu posúdenia platnosti zmluvy okresným úradom vo vkladovom konaní, odvolací súd uvádza, že odôvodnenie tejto námietky („V praxi sú napríklad bežné prípady žalôb o určenie vlastníckeho práva na podklade neplatných zmlúv, aj keď na základe takýchto zmlúv bol skoršie vklad vlastníckeho práva povolený.“) nemožno podrobiť adekvátnemu odvolaciemu prieskumu a túto odvoláciu námietku žalovaného preto považuje za bezpredmetnú a nevzťahujúcu sa na predmet tohto sporu.

19. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

20. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym

posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

21. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie vecí na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).